Відділ освіти Гусятинської райдержадміністрації
Гусятинська філія
Копичинецьке відділення
Тернопільського обласного комунального територіального відділення МАН України

Обласний літературний конкурс «Акорди творчості»
Номінація «Проза»

Щаслива наречена...

(новела)

Підготував
учень 6 гімназійного (10) класу
навчально-виховного комплексу
«Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів
№1-гімназія» м.Копичинці
**Яворівський Володимир
Андрійович**

Керівник
учитель української мови та
літератури
Демків Ольга Миколаївна

Копичинці, 2017

Володимиру Труху

присвячується…

Стискається від болю і туги серце за наших героїв. Адже це дуже страшно назавжди втрачати такі юні людські долі.

Задум до написання новели виник на могилі молодого хлопця, юнака, який віддав своє життя за Україну, уродження с.Жабинці Гусятинського району. Ми з однокласниками здійснили велопробіг «Герої не вмирають…», щоб покласти на могилу квіти. І враз віч-на-віч я зустрівся поглядом з дівиною-красунею. З її очей рясно потекли сльози.

А поруч стояла сива-сива жінка… МАТИ...

Даринка розкрила сонні вії. За вікном серпневою спекою спливало літо. Нарешті настав цей найочікуваніший день у її житті. Вона ж сьогодні наречена.

Ранкову тишу перервав телефонний дзвінок. Так, це він. У слухавці лише мовчання. Але ж Даринка впевнена, це він. Вона чує його дихання, звикла вловлювати його думки навіть на відстані.

– Ну до чого ж ці болючі сумніви? І чому вони мучать його, не дають спокою?

Даринка вже давно знає, що він її доля, ще тоді, коли маленькою міцно тримав її за руку, щоб не шубовснула у воду. Вже тоді вона твердо знала, що лише він, щоб там не було.

І тепер їх ніщо не розлучить. А це його мовчання… Воно тривожить душу. Зрадливою млістю розпливається по тілу, зупиняє стукіт серця.

Якоїсь хвилини опускаються руки. Вона віддала б усе, щоб відмотати плівку назад, щоб не чути цього болісного відгомону скалічених людських доль. А що долі? Шалені страждання і рубець на серці.

А позаду… туман і тиша. І це оголене місто.

Здавалося, що вона перебувала на краю прірви. Було чути стукіт білих вантажівок, танків і важкої артилерії. І враз – постріл. Це цілився снайпер у юначу віру, вбивав синівську любов… За секунду куля прошила молоде тіло.

…А їй снилася мама і велика біла стіна. А за стіною пливли човни, уквітчані синьо-жовтими стрічками. І в одному із них був він. Вона кликала його, кричала. Але голосу її не було чути. І тільки стіна, і човни…

І як він вижив?.. Це її молитви втримали його на світі.

А далі було всього багато, про що не хочеться згадувати.

Легенька сльозинка скотилася з-під вій. Але ні! Сьогодні їй не можна плакати. Вона ж наречена. Мама не раз говорила, що в цей день вона має бути найпрекраснішою, найвеселішою. Але чомусь сьогоднішня ранкова метушня навіювала нотки суму.

Замість весільного плаття, Даринка бере у руки альбом. І якось так несподівано тихо у її душі оживає спогад – ніжний, солодкозапаморочливий і світлий, як мрія.

Ось вона зовсім маленька з великими синіми очима, як справжнісінька лялька. А поруч Іванко у вишиванці. А далі – Першовересень… і вони разом за партою. А там уже світлини з випускного. І поруч з Даринкою стрункий юнак з щирою дитячою усмішкою і найрідніші люди. Які ж вони тоді були щасливі!

Але вони і зараз щасливі. Адже її Іванко першим кинувся у вир смертельного бою за Україну.

Він не раз говорив:

– У мене є ти, Даринко, і Україна!

Даринка заплющила очі. Їй так хотілося ще хоч трішечки поніжитись у ліжку, спостерігаючи за сріблястими краплинами дощу за вікном, які несли нові події, нові мрії, бажане майбутнє.

Вже сходились весільні гості. А вона стояла горда, ніжна Наречена.

Сонячні промінчики цілували її уста, а вітер ніжно пестив її волосся, намагаючись заглянути у зболену душу.

Очима вона шукала його. І ось він – на порозі її дому. Який він красивий! Як любить її, Даринку.

І тільки блискучі іскринки в очах нагадують про те мертве, оголене місто.

Вже вечірні сутінки лягають на місто. Вечорову тишу тривожать музики. У весільному вальсі кружляють двоє: Вона і Він…

І хоч ще недавно цей біль у протезах так сильно дошкуляв йому. Сьогодні він забув про нього, можливо, назавжди. Адже вони щасливі…

P.S. *Я не реаліст, а мрійник, тому саме так завершив свою новелу. Життя жорстоке. І синьоока наречена залишилась назавжди вдовою, не ставши дружиною.*

Мрії, на жаль, перекреслила жорстока дійсність.